

30 ЛИПНЯ 2010 РОКУ

ОРІОН ПЕЙГАН

22:10

Опівночі можуть зателефонувати з «Вісників Смерті», але вони будуть не першими, хто скаже, що я скоро помру.

Останні кілька років я боровся з тяжкою хворобою серця. Боявся, що коли не берегтимуся, то якимось просто впаду за мертво. Аж тут нізвідки вигулькнула контора під назвою «Вісники Смерті», яка буцімто може спрогнозувати не лише те, що хтось скоро помре, а й коли це станеться. Звучить як зав'язка оповідання, яке я міг би написати. Проте в реальності така крута ідея ніколи б не спала мені на думку. Втім уже скоро виявилося, що це аж ніяк не фантастика: президент США представив на брифінгу творця цієї програми й підтвердив, що вони справді здатні передбачати наші долі.

Тієї ночі я подався на участь у «Вісниках Смерті».

Тепер залишилося тільки сподіватися, що не опинюся серед перших, кому зателефонують повідомити про Останній День.

Якщо вже не пощастить, то хоча б знатиму, що все скінчено. Але до того часу планую відриватися на повну.

І спочатку піду на епохальну подію — запуск «Вісників Смерті».

Компанія влаштовує купу вечірок по всій країні, щоб розважити людей і розбурхати їхню цікавість до програми, яка змінить уявлення про життя і смерть. У деяких локаціях уже святкують на всю силу, як-от на пірсі Санта-Моніки в Каліфорнії, у Міленіум-парку в Чикаго, у Національному музеї Військово-повітряних сил в Огайо, на Шостій вулиці в Остіні та ще багато де. Звісно, я в найкращому місці — на Таймс-сквер, у самому серці Нью-Йорка, де розташовані перші офіси «Вісників Смерті». Я люблю рідне місто, але ви ніколи не побачите мене на Таймс-сквер у новорічну ніч: там надто зимно. А от потусити тут теплого літнього вечора, та ще й заради такої історичної події я аж ніяк не проти.

Очманіти можна, скільки грошей спускають зараз «Вісники Смерті» по всій країні. Взяти хоча б Таймс-сквер. На цих гігантських світлових панелях завжди крутять тонни реклами геть усього: від газованих напоїв до серіалів чи нових доменів. Але не сьогодні. На кожному екрані зараз чорний пісковий годинник на променистому білому тлі. Майже весь пісок уже висипався, тож північ уже близько, а з нею і дзвінки з повідомленнями, що для когось цей день стане останнім. Груди стискає від передчуття чогось грандіозного. Наче «Вісники Смерті» продають сам час. Реклама працює, люди вже вишикувалися біля інформаційних кіосків, але замість останнього айфона тут на них чекає бесіда з представниками клієнтської служби «Вісників Смерті».

— Уяви собі, як це — працювати у «Вісниках Смерті», — кажу я.

Моя найкраща подруга Далма відриває очі від телефону:

— Я б ніколи не змогла.

— Реально. Ти наче рятуєш чиєсь життя кожним дзвінком, але й не зовсім. А спати як, коли знаєш, що всі, з ким ти сьогодні говорив, уже мертві?

— Оріоне, у тебе в голові завжди тільки смерть. Мені від цього самій скоро жити обридне.

— Смерть у мене в грудях, якщо точніше.

— Божечки, як ти мене дістав. Навмисно піду працювати до «Вісників Смерті», щоб звідти подзвонити тобі.

— Ні, ти жити без мене не можеш.

Колись їй таки доведеться жити без мене, та я не гадаю про це. Мені вісімнадцять, але ніхто не сподівається, що я протягну ще стільки ж. Навіть Далма, хоча вона ніколи не зізнається в цьому й постійно розповідає, що ми робитимемо разом у майбутньому. Мріє про автограф-сесію для моєї першої книжки, коли я нарешті серйозно візьмуся за публікацію своїх коротесеньких оповідань чи роману, який хотів би написати, якби вірив, що проживу достатньо довго й закінчу його. Або про те, як Далма штурмуватиме світ інформаційних технологій, а я вболіватиму за неї. Або коли ми піддражнюємо одне одного тим, кого приведемо додому з побачення, у що мені геть не віриться: ні вона, ні я ніколи не наважимося першими заговорити із симпатичним чи цікавим хлопцем. Якби не моє довбане серце, ми б уже гори звернули.

Тому маю бути з нею тут і зараз. Можливо, у мене не буде майбутнього. Але я можу жити в моменті.

Проте важко викинути смерть із голови — так, цього разу з голови, а не із серця, — коли якийсь чувак років сорока проходить повз із плакатом з написом «Вісники Смерті» ведуть світ до загибелі». Типу, я розумію, він не фанат «Вісників», але твердити, що ті здатні знищити наш всесвіт? Це вже занадто. І він такий не один. З початку місяця, відтоді як оголосили про цю програму, усі ці віщуни апокаліпсису тільки й торочать що про перегріті океани, шторми, які зноситимуть усе на своєму шляху, землю, що піде з-під ніг, і міста, які охопить полум'я. Знаю, що апокаліптичні й антиутопічні романи зараз у моді, але цим людям варто видихнути й попуститися.

Якщо постійно паритися через смерть, то що це за життя? Але кожної божої хвилини тисячі людей усе одно переймаються цим.

Наче кінець світу вже настає.

Останніми днями до магазинів пачками вдираються грабіжники, щоб заpastися консервами, галонами води й туалетним папером. Почалася хвиля масових убивств, бо люди думають, що довічне ув'язнення їм однаково не загрожує, якщо правда на боці провісників апокаліпсису й світ котиться в прірву. Але найбільше шокують історії про самогубців, нажаханих стрімким наближенням надто неясного майбутнього.

Звістки про суїциди мене конкретно вибісили.

Чому «Вісники Смерті» з доступом до цієї інформації не завадили вбивствам і не запобігли самогубствам?

Втім якщо вірити самій компанії, вони ніколи й не мали такої можливості. Там стверджують, що не здатні передбачити причину чиеїсь смерті, тільки день, коли хтось помре, щоб підготувати їх до цього. І, на жаль, щойно чиесь ім'я з'являється в їхній таємничій системі, доля цієї людини веде тільки в один бік — у домовину.

Можливо, «Вісники Смерті» й не всевидці, але вони чудово допомагають із моєю тривожністю. Якщо сьогодні мені не зателефонують, я зможу жити сміливіше, замість по два, три, десять разів сумніватися в кожному своєму кроці й боятися, що доведу власне серце до зупинки. А ще смерть близьких більше ніколи не заскочить мене зненацька, як це було в мої дев'ять. Тоді батьки поїхали на ділову зустріч і загинули, коли в південну вежу Всесвітнього торгового центру врізався літак. «Вісників Смерті», звісно, ще не було, але мене до скону переслідуватиме думка, що в якийсь момент вони, напевно, уже знали, що точно помруть.

Намагаюся відігнати всі ці нестерпні думки.

«Вісники Смерті» гарантують, що я завжди матиму шанс попроситися.

Тобто що я не помру, не попросившись.

Знаю, серцем відчуваю, що часу обмаль.

Тож маю піти робити щось уперше, а щось, мабуть, востаннє.

ВАЛЕНТИНО ПРИНС

22:22

«Вісники Смерті» не зателефонують мені, бо я не підписувався на їхні послуги. Та вони однаково цього б не зробили: моє життя тільки починається.

Ба більше, почуваюся так, наче сьогодні заново народився.

Переродження — дуже влучна метафора для того, хто з'явився на цей світ і виріс у Фініксі, штат Аризона. І зараз починає все спочатку, і не деінде, а в самісінькому Нью-Йорку. З Долини сонця¹ до Великого яблука. Я так давно мріяв про це місто, що коли в аеропорту роздрукував посадковий талон і побачив на ньому *RHX* → *LGA*², то просто розплакався. Цей квиток в один бік означає, що більше ніколи не доведеться бачити батьків. Що разом із сестрою-близнючкою ми зможемо створити новий дім.

¹ «Долина сонця» — поетична назва Фінікса й передмістя. — Тут і далі прим. пер.

² *RHX* → *LGA* — скорочення на позначення аеропортів Фінікса й Ла Гуардія в північній частині Нью-Йорка.

Мабуть, не варто було брати місце біля вікна. Коли літак кулею промчав злітною смугою і вистрелив у небо, я щосили намагався опанувати себе. Виявилось, тримаюсь я паршиво. Дивлячись, як будинки, дороги й гори поступово зникають із поля зору, аж доки їх не заступили хмари, я заплакав. Сусід у кріслі поряд осудливо зиркав на мене. Через це мені ще дужче захотілося, щоб поруч сиділа сестра. Ми мали летіти разом, але їй завадило термінове робоче завдання. На щастя, Скарлетт прибуде першим же нічним рейсом і скоро ми вже будемо разом у нашій новій квартирі.

За п'ять годин, коли переді мною нарешті постав Нью-Йорк, усе здалося таким знайомим, хоча я ніколи не гуляв між цих хмарочосів чи цими парками. Після посадки я відразу ж покотив валізи до зупинки таксі. Пасажири навколо змучено очікували, але мені так кортіло нарешті проїхатися в легендарних жовтих авто, які я стільки разів бачив по телевізору та в журналах. Водій, звісно, притьмом упізнав у мені новенького тут, бо я очей не відводив від вуличного життя. А коли вперше ступив на тротуар, то була наче сцена з кіно: здавалося, от-от заклацають фотокамери. Але це ще попереду.

Від сьогодні маю право називатися ньюйорківцем.

Чи все ж варто дочекатися, доки орендодавець нарешті зустріне мене з ключем від квартири-студії, щоб я вже точно знав, що мене не ошукали на крейгсліті¹.

¹ Крейгсліт (англ. *Craigslist*) — американський сайт різноманітних оголошень.